

Tiedotuslehti 1/2012

ISSN 1799-7801

SISÄLLYS

PÄÄTOIMITTAJIEN PALSTA.....	1
VÄITÖKSIÄ	2
The Multiple Faces of a Sustainability Strategy: Analysing Finland's Programme to Promote Sustainable Consumption and Production.....	2
Shaping Places Online: Exploring the Potential of the Internet for Public Engagement in Spatial Local Governance	5
For the Good of Society: Public participation in the siting of nuclear and hydro power projects in Finland	8
UUTISIA	13
Tutkimuksia luontoperusteisten elinkeinojen ympäristöpoliittisista haasteista Lapissa.....	13
Ympäristötietotalo - uusi ympäristöalan tutkimuskeskus Oulussa.....	14
Yhteiskuntatieteellisen ympäristötutkimuksen asema vahvistumassa Jyväskylän yliopistossa	14
TULEVIA TAPAHTUMIA.....	16
Yhteiskuntatieteellisen ympäristötutkimuksen seura (YHYS ry) Environmental Justice and New Metaphors. International Colloquium 22-23 November 2012. University of Turku.	16

PÄÄTOIMITTAJIEN PALSTA

Kevään 2012 YHYS:n tiedotuslehti sisältää tuttuun tapaan tiedotteita yhteiskuntatieteellisen ympäristötutkimuksen alaan kuuluvista väitöksistä. Tässä numerossa saamme lukea Annukka Bergin, Jarkko Bambergin sekä Hannah Straussin lectiot. Helsingin yliopistossa hyväksytty Annukka Bergin väitös käsittelee Suomen kestävän kulutuksen ja tuotannon KULTU-ohjelmaa. Erityisesti se kohdistuu ohjelman laadinnan prosessiin ja ensimmäiseen toteutuskautteen ajanjaksolla 2003 - 2010. Tampereen yliopistoon väitelleen Jarkko Bambergin aiheena on puolestaan Internetin potentiaali kansalaisten osallistumisessa kaupunkisuunnitteluun. Oulun yliopistossa tarkastettu Hannah Straussin väitös tarkentuu kansalaisosallistumiseen suomalaisissa ydinvoima- ja vesivoimahankkeissa.

Lehteen olemme saaneet myös uutisia Lapin ja Oulun yliopistoista. Jarno Valkonen kertoo, millaisin tutkimuksin Lapissa eritellään myöhäisteollisen yhteiskunnan luontoperusteisia elinkeinoja. Yhteiskuntatieteellinen ympäristötutkimus porotaloudesta, thaimaalaisista marjanpoimijoista ja luontomatkailun palvelutyöstä kertoo vireästä tutkimusaktiiviteetista. Timo P. Karjalainen puolestaan kertoo Ouluun kehitetystä uudesta konseptista, Ympäristöotalosta. Se on viiden tutkimusorganisaation muodostama tutkimuskeskus. Olettaa saattaa, että Oulun yliopiston Thule-instituutti, Riista- ja kalatalouden tutkimuskeskus, Suomen ympäristökeskus, Metsäntutkimuslaitos ja Maa- ja elintarviketalouden tutkimuskeskus samassa Ympäristöotalossa tarjoaa hienot puitteet monenlaiseen luonto- ja ympäristötutkimukseen. Jyväskylän yliopistosta on puolestaan tiedotettavaa uudesta tutkimusstrategiasta, jossa painottuu myös yhteiskuntatieteellinen ympäristötutkimus.

Lopuksi ennakkotieto Turussa syksyllä järjestettävästä YHYS:n syyskollokviosta. Teemana on ympäristöoikeudenmukaisuus ja uudet metaforat: "Environmental Justice and New Metaphors".

Tiedotuslehden toimittamisen viestikapula vaihtui. Kiitokset Miikka Salolle YHYS:n jäsenistön palvelemisesta! Kapulaa ei tarvinnut toimittaa kauas, sillä toimitus säilyy Jyväskylässä. Toimituspolitiikka jatkuu samalla, hyväksi todetulla informatiivisella linjalla. Erilaiset ideat, ehdotukset ja toiveet otetaan vastaan mieliihyvin.

Seuraavissa tiedotuslehdissä saamme toivottavasti kuulla lisää uutisia eri hankkeista ja tapahtumista. Tiedotettavista asioista voi viestiä pitkin vuotta osoitteeseen: anna.m.nurmi@ju.fi.

Hyvää kesää toivottaen

Tapio Litmanen ja Anna Nurmi

VÄITÖKSIÄ

Annukka Berg, YTM
Helsingin yliopisto
Sosiaalitieteiden laitos

Väitös 20.4.2012:

The Multiple Faces of a Sustainability Strategy: Analysing Finland's Programme to Promote Sustainable Consumption and Production

<http://urn.fi/URN:ISBN:978-951-698-247-5>

Kunnioitettu kustos, arvoisa vastaväittäjä, hyvät kuulijat,

Tänään tarkastettava väitöskirjani käsittelee laajoja politiikkaohjelmia, jotka painivat monimutkaisten, sektorirajat ylittävien asiakokonaisuuksien kanssa. Tällaisiin ohjelmiin liittyy nimittäin kiinnostava ristiriita: Yhtäältä politiikkaohjelmien oletetaan olevan kaikkivoipia. Ne maalailevat aikamme mittavia ongelmia ja esittävät kunnianhimoisia visioita paremmasta maailmasta. Ja toisaalta monet viimeaikaiset esimerkit Suomessakin osoittavat, että ohjelmien liikkelle panema muutos jää usein pieneksi.

Tästä sekä arkiajattelussa että teoriakirjallisuudessa esiintyvistä ristiriidasta huolimatta laajat politiikkaohjelmat ovat niin tavallinen osa suomalaista poliittista kulttuuria, ettei niiden varsinaista roolia juuri kyseenalaisteta. Uutisia seuratessa vaikuttaa usein siltä, että kun maassamme törmätään mihin tahansa erityisen hankalaan pulmaan, sitä ratkomaan perustetaan työryhmä, joka laatii ohjelman.

Tätä tutkimusta tehdessäni aloin kuitenkin ihmetellä, mitä tällaiset laajat politiikkaohjelmat oikein

ovat. Mitä ohjelmaprosesseissa tapahtuu? Ja miksi niitä tehdään?

Kun ohjelmia tehdään, perusoletuksena on usein, että laaditaan jokin teksti, jossa mainittuja tavoitteita kohti pyritään ohjelman toimenpiteitä toteuttamalla. Omassa tutkimuksessani tämä näkökulma oli kuitenkin vain yksi niistä monista merkityksistä, joita haastattelemani ihmiset ohjelman tekoon liittivät. Huomasin, että ohjelmaprosessissa voi tapahtua paljon muutakin kiinnostavaa, ja että tämä muu toiminta voidaan niputtaa kolmeen kategoriaan. Kyse on: (1) poliittisesta prosessista, (2) yhteiskunnallisesta rituaalista ja (3) tietyn tarinan kertomisesta.

- (1) Lähdetään prosessinäkökulmasta: Prosessin aikana voi tapahtua esimerkiksi oppimista, verkostoitumista tai erilaisia poliittisia kamppailuja mukana olevien ihmisten parissa. Nämä voivat luoda mahdollisuuksia myöhemmille poliittisille toimenpiteille.
- (2) Toisaalta ohjelmalla voi olla merkittävä rituaalinen ulottuvuus. Tällä tarkoitan sitä, että ohjelma voi symbolisella tasolla ottaa haltuun jonkin asiakokonaisuuden, vaikka toteutus jäisi käytännössä heikoksi. Samalla ohjelma voi ylläpitää mielikuvaa esimerkiksi Suomesta maana, joka kykenee vastaamaan ajan haasteisiin.
- (3) Kolmanneksi ohjelman teko luo ja ylläpitää tietynlaisia tapoja hahmottaa asioita ja puhua niistä. Ohjelmaprosessissa kehitetty kieli saattaa alkaa elää omaa elämäänsä, ja tietyillä käsitteillä, tavoitteilla tai hahmotustavoilla voi lopulta olla enemmän käytännön seurauksia kuin itse toimenpitehdotuksilla.

* * *

Tämä tutkimus on tehty tapaustutkimuksen keinoin, mikä mahdollisti sen, että pystyin käsittelemään aineiston huolellisesti ja monesta näkökulmasta. Tutkittavana tapauksena oli Suomen kestävän kulutuksen ja tuotannon KULTU-ohjelma, ja erityisesti tämän ohjelman laadinnan prosessi ja ensimmäinen toteutuskausi vuodesta 2003 vuoteen 2010.

Tutkimuksen pääasiallisena aineistona ovat olleet asiantuntijahaastattelut ja tietyt keskeiset asiakirjat. Eri osatutkimukset ja niiden tulokset on julkaistu neljässä artikkelissa, ja siksi analyysimenetelmiä ja taustateorioita on käytännössä ollut useita. Mukaan on mahtunut ohjauskeinojen valinnan teoriaa, sisällön erittelyä ja narratiivista analyysia. Tulokset voidaan kuitenkin tiivistää aiemmin kuvattuihin näkökulmiin. Käynkin seuraavaksi läpi, millainen KULTU-ohjelma oli yhtäältä perinteisestä näkökulmasta katsottuna ja toisaalta prosessina, rituaalina ja tarinana:

Jos siis KULTU-ohjelmaa tarkastellaan ensinnäkin perinteisen näkökulman kautta, huomataan, että se sai aikaan joitakin merkittäviä toimenpiteitä: Ohjelman myötä Suomeen luotiin materiaalitehokkuutta edistävä yksikkö, mikä on uutta toimintaa jo pidempään tehdyn energiatehokkuustyön rinnalla. Julkisten hankintojen kestävyyttä alettiin edistää kokonaisvaltaisella tavalla, mikä voi vaikuttaa siihen, miten miljardeja veroeuroja käytetään. Alan tutkimushankkeille myönnettiin rahoitusta, ja nämä hankkeet poikivat joitakin kansainvälisestikin merkittäviä tutkimustuloksia.

Kuitenkin noin kaksi kolmasosaa ehdotetuista toimenpiteistä ei johtanut tulokseen tai niissä otettuja askelia ei voi pitää suoraan KULTU -ohjelman tuloksena. Ylipäänsä KULTU-ohjelman sysäämä muutosaalto jäi kauas sen kunnianhimoisista visioista ku-

ten taloudesta, joka pysyy ympäristön kantokyvyn rajoissa parin kymmenen vuoden aikaperspektiivissä.

Toisaalta jos KULTU-ohjelmaa mietitään prosessina, huomataan, että ohjelman laatiminen oli monelle KULTU-toimikunnan työhön osallistuneelle positiivinen oppimiskokemus. Toimikunnan jäsenet ovat myös vieneet asiaa eteenpäin omilla tahoillaan. Tehdyt toimenpiteet eivät kuitenkaan aina olleet yhdessä sovittuja, vaan sellaisia joita toimikunnan jäsenet itse pitivät tärkeinä.

Kolmas keskeinen havainto on, että prosessiin osallistuminen merkitisi eri tahoille erilaisia asioita, ja eri tahot myös hahmottivat koko ohjelmajärjestelmän idean vaihtelevasti. Monet kansalaisjärjestöjen edustajat olivat tulleet mukaan KULTU-prosessiin muuttaakseen politiikan suuntaa, mutta jotkut virkamiehet pitivät sitä vain osallistumisrituaalina. Tämän rituaalin ideana oli tarjota eri tahoille kokemus vaikuttamisesta, vaikka ”oikeat päätökset” tehtiin toisaalla.

Se, että eri tahot luulivat tekevänsä KULTU-ohjelman kautta eri asioita, on selkeästi ongelma ohjelman legitimitetille. Toisaalta antropologiaan perehtyneet ymmärtävät, että rituaalit eivät ole turhaa sosiaalista puuhastelua – päinvastoin. Rituaalien kautta voidaan myös uusintaa sosiaalista pääomaa kuten juuri laajapohjaisen valmistelun kulttuuria.

KULTU-ohjelmassa luotiin ja uusinnettiin myös tietynlaista tapaa puhua kestävästä kulutuksesta ja tuotannosta. Tämä puhumisen tapa korosti ekotehokkuutta kulutuksen kohtuullisuuden kustannuksella. Noin 70 prosentissa ohjelman toimenpideehdotuksista edisti siis sitä, että esimerkiksi yhtä tuotetta tai tekoa kohden kulutettaisiin mahdollisimman vähän luonnonvaroja. Kulutukseen ja sen

kohtuullisuuteen tähtäsi noin 20 prosenttia toimenpide-ehdotuksista.

Haastattelut antoivat hyvää taustatietoa ohjelmasta ja tavoista, joilla jotkut keskeiset toimijat Suomessa puhuvat kestävästä kulutuksesta ja tuotannosta. Haastatteluja analysoimalla selvisi, että lähes kaikki KULTU-ohjelman haastateltavat näkivät kasvuajattelun olevan jollakin tavoin törmäyskurssilla kestävä kehityksen kanssa. Tällainen, ajankohtaisen keskustelun termein, degrowth-puhe ei kuitenkaan johda muutokseen, sillä kasvutarinalle ei ole muuta hyvää vaihtoehtoa. Tutkimuksessa osoitan, miten kritiikki itse asiassa vain vahvistaa tällä hetkellä vallitsevaa kasvuajattelua.

* * *

Kasvukritiikin hahmottaminen kasvutarinaa tukeväksi tekijäksi on tämän työn merkittävin teoreettinen anti. KULTU-ohjelmasta ammentamani moninäkökulmainen analyysimenetelmä taas on tutkimuksen tärkein metodologinen kontribuutio. Väitöksen empiirisenä ansiona puolestaan on ollut yhtenä kansainvälisenä pioneerinä toimineen KULTU-ohjelman ymmärtäminen ja sen vertailu Ruotsin ja Ison-Britannian vastaaviin ohjelmiin.

Vertailu toi esiin Ruotsissa vallinneen vahvemman kulutuspainotuksen ja Ison-Britannian markkinainnostuksen. Samoin vertailu paljasti, miten keskeisten poliittisten henkilöiden toimilla on väliä: Ne voivat puhalttaa ohjelmat täyteen liitoon, kuten kävi kestävä kulutuksen ja tuotannon teemoille Isossa-Britanniassa David Milibandin ympäristöministeri-kaudella. Toisaalta poliittiset toimijat voivat katkaista ohjelmilta siivet kokonaan, kuten Ruotsin kestävä kulutuksen ja tuotannon ohjelmalle kävi nykyhallituksen astuessa valtaan.

* * *

Mitä kestävä kulutuksen ja tuotannon politiikkaa sitten kannattaisi kehittää? Esitän väitöskirjassani kolmeen eri osa-alueeseen liittyviä ehdotuksia:

- (1) Tasapainoisempi lähestymistapa vaatisi ensinnäkin sitä, että ekotehokkuuden ohella mietittäisiin myös tapoja saada luonnonvarojen kokonaiskulutus ympäristön kantokyvyn rajoihin. Kohtuullistamispolitiikalle olisi tarvetta. Poliitikan kentälle syntyisi myös enemmän tilaa, jos jatkuvaan kasvuun sidotulle taloudelle löydettäisiin vaihtoehtoja.
- (2) Toiseksi: Kestävä kulutuksen ja tuotannon kentälle tarvitaan uusia ohjauskeinoja. Tämä tutkimus antaa viitteitä ensinnäkin siitä, että sääntely kohtaa tällä hetkellä periaatteellista vastustusta, vaikka sen kautta voitaisiin puuttua tehokkaasti joihinkin alan ongelmiin. Tietoon perustuva ohjausta taas kannatetaan laajasti, mutta perinteisiä tiedotuskampanjoita pitäisi kehittää vaikuttavammaksi. Taloudellisten kannusteiden kuten verojen tai tukien kautta vaikuttaminen saa myös monelta tukea, mutta niiden esittäminen vaatii vahvaa poliittista tahtoa.
- (3) Kolmanneksi: Suomen kaltaisessa maassa hallituksen odotetaan usein näyttävän suuntaa, kun yhteiskuntaa muutetaan. Rakennemuutos vaatii kuitenkin tuekseen myös ruohonjuuritasolta nousevia kokeiluja ja keksintöjä. Jos kestävä kulutusta ja tuotantoa halutaan edistää laajojen ylätasen ohjelmien kautta, tämän tutkimus muistuttaa, että ohjelmat eivät yksinään saa muutosta aikaan. Pitää miettiä entistä tarkemmin, mitä ohjelman itse asiassa halutaan tekävän, ja minkä mekanismien kautta muutos tapahtuu.

Arvoisat kuulijat, lopuksi haluan sanoa seuraavaa: Poliittiset ohjelmat tai kestävä kehitystä tavoittelevat strategiat eivät ole harmittomia. Pahimmillaan ne nielevät vain aikaa ja resursseja ja lykkäävät varsinaisiin toimiin tarttumista. Ohjelmien avulla voidaan ottaa näennäisesti haltuun ongelmia ja ulkoistaa poliittista vastuuta hallinnon ulkopuolisille tahoille.

Toisaalta aikamme haasteet vaativat kokonaisvaltaista ajattelua, järjestelmällistä otetta ja sektorirajat ylittävää yhteistyötä. Tällaisia hyveitä KULTU-ohjelman kaltaiset aloitteet parhaimmillaan myös edistävät, mikäli hallitus päättää seisoa niiden takana. Mikä tahansa tehdäänkin, kun ”laaditan ohjelmaa”, on tärkeää, että siitä kerrotaan avoimesti myös osallistujille ja yleisölle. Itse toivon, että tässä tutkimuksessa esitetty analyysi auttaa politiikkaohjelmien ristiriitojen kanssa painivia järjestämään ajatuksiaan. Tarvitsemme ymmärrystä mutta ennen kaikkea viitseliäisyyttä ja siviilirohkeutta, jotta meidän sukupolmemme pystyy selättämään ilmastonmuutoksen ja luonnonvarojen ylikulutuksen kaltaiset megalomaaniset haasteet.

Shaping Places Online: Exploring the Potential of the Internet for Public Engagement in Spatial Local Governance

Jarkko Bamberg

Lectio praecursoria 20 April 2012

The question of public engagement in urban governance is persistent. In fact, the widespread criticism of classical-modernist institutions of policy-making took off in the field of urban planning in the 1960s. After that time, the legislation in different countries has included public participation as a

component of spatial planning. Yet the issue of public engagement in urban matters is still hotly debated.

The persistence of the issue reflects that there is good reason to include citizens in spatial policy-making and planning. From a democratic perspective, there is a strong argument for civic engagement in the governance of local, urban issues. First, from the justice point of view citizen participation makes sense, because the decisions directly affect their living conditions. Second, the instrumental rationale suggests that the closeness to the context of the matters that are to be decided makes the inclusion of local first-hand knowledge of citizens feasible.

Traditionally planners, seen as experts, have justified their views by relying upon technical-rational knowledge consisting of measurements and statistical data, in which the urban environment is generally seen from a distant viewpoint or “objectively”. Citizens more often base their views on practical sense-making of the world, that is, on their own first-hand experiences. These different viewpoints assign divergent meanings and values to the environment and place, and result in different methods of knowledge acquisition. Nowadays it is widely acknowledged that contemporary planning should function at the intersection of different types of knowledge.

In principle, this is really quite simple. For example, I, as a resident of a particular neighbourhood, have acquired knowledge of the qualities of that neighbourhood. This knowledge is generated through daily activities and experiences. I know that it is next to impossible to turn left from a particular road intersection close to my home at half past four in the afternoon. I know that people are driving to their homes and to the hypermarket via the road that I, too, would like to use.

In addition to this knowledge about the number of cars on the road at that particular hour of the day, I know that when I try to turn left, the visibility is severely blocked because the road curves rapidly after the crossing and because there's a large hawthorn hedge lining the road. Now this kind of knowledge can be important for the development of the neighbourhood. It could be used to make the road safer.

To accompany this knowledge, however, it would be useful to know about the development trends in local economy and city population, for example. This kind of knowledge is generated using methods other than first-hand experience, but it could be used in conjunction with the first-hand experiential knowledge to figure out if it would be enough to cut down the hawthorn hedge or if we are dealing here with an issue that needs wider traffic arrangements and a discussion about alternative routes to the hypermarket.

So for me, the question is no longer about whether residents should participate in producing knowledge and finding creative solutions on urban matters, but about how they could meaningfully engage with these issues. In other words, the question is about *meaningful forms* of public engagement, through which different types of knowledge and qualities assigned to places can be included in the governance of urban issues. In this dissertation I focus on examining particular forms of public engagement, forms that utilise the internet and spatial technologies in spatial local governance.

It has been suggested that the internet could bring new opportunities to reinforce democracy through citizen participation. Of course, the main idea of any information and communication technology is to enhance the possibilities for communication and sharing information, and in terms of public engagement, the internet can be utilised to create

spaces for public discussion and to enhance interaction between decision-makers and citizens.

In the context of urban governance, in addition to the Internet, spatial technologies, such as geographic information systems, have received a lot of attention as means to facilitate public participation. These tools have been assumed to help people make better planning decisions by enabling improved communication, design and analysis in place making. It has been suggested that with these technologies one can reach a much bigger audience than with traditional means, such as town hall meetings, and that these technologies have potential for engaging different stakeholders, including the public.

Geographic information systems also help to store large quantities of information and, once archived, information can be retrieved from a database through user interfaces that allow assembling of information in a comprehensible and spatially organised manner. This has been considered to facilitate the inclusion of people's first-hand knowledge in planning processes and combining it with expert knowledge, hence widening the knowledge base behind decisions.

Balancing the optimism of this debate, however, there is almost as wide a body of literature expressing scepticism towards the Internet and spatial technologies. The discussion which centres on the notion of digital divide has raised the question of bias in access and capability to use information and communication technologies such as the Internet. Spatial technologies have been criticised as the access to these technologies and to the production of spatial information has traditionally been very limited and using these technologies has required skills inaccessible to the public at large.

All in all, the research shows that there is no generally accepted understanding as to whether or not

the Internet and spatial technologies facilitate more inclusive forms of local spatial policymaking and planning. For me it is striking, though, how much of the discussion goes on between two irreconcilable camps. To put it bluntly, on the one side stand the troops of the techno-religious optimists with their blind faith in the power of digital devices and applications and on the other side the neo-Luddites are painting dystopian views and sharpening their stone axes to destroy any digital device they encounter.

I claim that the Internet can be used in participatory political action, but that nothing *in itself* or *in its essence* guarantees that it will be used democratically. The events in the Egyptian revolution last year is a telling example. When anti-government protests were beginning to accumulate at the end of January 2011, the government's first reaction to the threat was to disrupt the internet connections, because for protesters the internet had proved to be an effective channel through which people could be persuaded to join the protests. So the internet in this case provided feasible means for engaging the public with the issue, but the government did not agree with *this particular form* of public engagement.

So I take it that the question is about qualitatively specific ways of using the internet in real-life settings and practices. We have to build up a realistic understanding of the conditions and practices that shape and transform the internet as a resource for civic life.

The dissertation under scrutiny today takes up this challenge by synthesizing and summarizing the results of detailed, in-depth, case studies that have followed and analysed practices and processes in which the internet in conjunction with spatial technologies has been systematically used in the governance of urban issues in the city of Tampere. By using the term spatial local governance in the dis-

sertation, I limit my focus to issues that are essentially spatial and pertain to the physical and socio-cultural qualities of particular places. Thus urban issues relating to the city as a whole, such as budget planning, are excluded. My focus in the dissertation is on issues that are articulated in location-specific terms.

During the last ten years I have been involved in experimenting with novel Internet practices for public participation, and the study builds upon these participatory initiatives. The study comprises three cases. The first of these is a dispute over building a bridge over the Tammerkoski rapids at the turn of the 21st century. The analysis identifies four different ways in which people utilised the Internet to influence the decision-making during the dispute. The second case introduces a citizen panel in the neighbourhood of Tesoma. The panel was established to explore novel ways of participation in the context of neighbourhood development. The third case concerns the planning process of Nurmi-Sorila neighbourhood. An online discussion forum in which people could geographically reference their statements was set up to elicit first-hand knowledge about the local characteristics of the place.

Each of the cases exemplifies different aspects related to public engagement by means of the Internet and spatial technologies. With this exploration of different cases in my dissertation, I do not seek for a quick technical fix. For example, my dissertation does not argue that only certain features in online applications are feasible for public engagement. Instead of that, I aim to unravel how the potential of the internet is actualised in practice. In other words, I strive to shed light on the local conditions and dynamics in play when the internet is constituted as communicative settings for different actors in spatial local governance.

The central argument of the dissertation is that communicative settings provided by the internet have emergent properties, that is, the different actors' capacities to act, be they residents or planners, are gained when these actors use the internet to engage with specific urban issues. This entails that when instruments of public participation are developed, there should always be room for surprises when they are used in concrete planning cases and we cannot pre-define any general criteria for workable solutions. Instead, such solutions have to be adjusted and improvised locally, and hence the development of instruments should be closely linked with the development of planning practices.

To help this co-development of instruments and practices, my study outlines elements of the dynamics that help to show how the potential of the internet is actualised in specific situations of governance. These elements serve as useful heuristics to assess the instruments of public engagement as forms in the making and constantly evolving, and I hope that they will be helpful in the further research on the instruments and settings of public engagement, and in particular in situations, where the question is about shaping places online.

For the Good of Society: Public participation in the siting of nuclear and hydro power projects in Finland

Hannah Strauss

Lectio praecursoria, 23.11.2011

When I came to Finland in summer 2007, I had submitted an application for a doctoral position at Thule Institute with the working title „Negotiating northern energy systems“. Preparing my application for the job while I was still living abroad I was surprised to learn that Finland has successfully decided on a final repository for spent nuclear fuel

– something most other democratic countries have been struggling with for decades. Because it is so conflict-laden, the process towards the siting of a final repository has been called the “Achilles heel” of nuclear power. In most democratic nations which rely on nuclear energy to yet varying degrees, an expansion is unlikely as long as questions about waste management remain unresolved. Following the Finnish example, Sweden has recently agreed where to bury nuclear waste and further construction of nuclear power facilities is in the planning stage. Finland is certainly a role model here.

My personal interest in this topic has its roots in my early childhood: When my family moved from “radiating” France, which has around 60 nuclear power plants, and several reprocessing plants, but no final storage – when we moved from France to Germany in the 1980s, my parents also looked at farms available for sale in the Wendland region in the North of Germany. Salt deposits in the area have been declared suitable for the final storage of German nuclear waste, but local opposition has been strong, and the suitability of the site is highly contested among scientists. Other regions of Germany are similarly opposed to becoming the host of a final repository. Although we didn't move to Wendland in the end, I grew up in an environment that was very critical of any further expansion of nuclear power. The siting of a final repository for spent nuclear fuel was used as a means to cause disruption of the process, and to cause financial losses on the side of nuclear energy producers. It is fair to say that, in comparison to Finland, open opposition against nuclear power combined with massive civil disobedience is very common in Germany. A Finnish politician once argued in the press that protest in Finland has never reached carnival like stages. He probably referred to the massive protests against the transport of spent nuclear fuel in Germany. To give an example: To ensure the

successful transport of a few spent nuclear fuel containers within Germany, 16,000 police men were required last autumn, trying to keep 300,000 protestors at bay.

Last month, the roads to the nuclear power plants in Olkiluoto were also blocked. About 100 protestors from Finland and seven other countries congregated along the main roads aiming to raise attention to unresolved questions of nuclear energy production in Finland.

As I also make this reference in my thesis, I was reminded by Matti Kojo – a colleague and student of my honourable opponent – that it may be misleading to compare these experiences directly with the Finnish case. I agree that political cultures as well as the specific national histories of nuclear power are very different and that the conclusion cannot be that Finns are all strong supporters of nuclear power, but these experiences certainly justify my interest in the theme. And not only *my* interest. Finland has received a lot of attention in the recent decade over its successful siting of a spent fuel repository and the approval of nuclear power plant Olkiluoto 3. Once the flagship of nuclear power industry, delays and cost overruns in the construction of the plant have led other nations to now speak about a “cautionary tale” from Finland. Nevertheless, last year, the Finnish government and parliament approved of two more applications for nuclear power plants. One will be located 80 or 100 kilometres close to Oulu.

For many foreign observers it is surprising that negative events have no influence on these decisions. Despite all the negative publicity on Olkiluoto 3, and despite the accidents in Fukushima, Finnish support for nuclear power remains relatively stable. Following the first news about Fukushima Finnish pharmacies ran out of iodine tablets, but in opinion polls Finns still declared that they considered Finnish nuclear power plants safe. Germany,

which has not a record as good as the Finnish in terms of nuclear power plant maintenance and safety, immediately shut down several of the older facilities and confirmed the phase-out that had been decided earlier. Following these events, the Finnish nuclear power lobby was content that a German phase-out can only support their own expansion, as Europe will need rising amounts of electricity nevertheless.

Asked about the widespread support of nuclear power in Finland, a Finnish environmental activist explained:

“There is this mechanism, I think, that is very typical of Finnish culture, that Finnish people were very equally divided before the decision by the parliament on the issue. But after the decision was made, a lot of people started to think of it as a national project. They have to stand behind regardless of whether they were for it in the first place or not. And that certainly happened – that after the decision a lot of people changed their mind. And it became a national pride, a national project.

He continues:

Once these problems [at the Olkiluoto 3 construction site] started to surface, it was very hard to admit that there are problems, because the popularity of nuclear power was based on the perception that Finland is better than anyone else, everything is safer, more prudent in Finland. And now that this turned out not to be the case, the media was very careful, even suppressed some of the most concerning findings. And it took a lot of time to get over this. And last spring [...] [that is, spring 2007] I was working on uranium mining, because that was a big issue and there were exactly the

same perceptions like: Finland is so much better than any bad experience from anywhere else in the world doesn't count."

In a consensual society such as Finland, you may argue, democratic decisions are not easily repealed. But how do you actually reach consensus? In what ways is the decision making process different, or special, in Finland? With these questions in mind, I looked at the Finnish planning, assessment and decision making processes that lead to the successful siting of nuclear facilities in the recent past. One important element that is unique across the world is the governmental decision-in-principle that may not be appealed. Another important element is that in their debate the Finnish government and parliament are required to determine if a proposed nuclear facility would further "the overall good of society". Thus, decision making on nuclear power plants and waste storages must comply with priorities of the welfare state. The international Nuclear Energy Agency called this a "noble evaluation to bestow, [as it] leaves little room for partisanship". And this is certainly what Finnish politicians aim for, a noble evaluation. Last year, the decision-in-principle over two applications were handled within a few weeks, as politicians feared an overpoliticisation of the issue. The question of additional nuclear power, it was argued, should not get caught up in the election campaigns. It should not become a political question.

Against this background of a fast track for nuclear power applications in Finland, you may be surprised that the notion of the "overall good of society" is not described in any more detail in the respective regulatory texts. Wondering what the priorities of the decision-in-principle in regard to the "overall good" actually are, I was told by managers of nuclear power companies and consultants that "the big big part [of the arguments considered in the decision making process] is economic". Consult-

ing academic literature on this, you easily find support for this understanding. According to many, the task of the state in a welfare society is to redistribute (economic) goods. Yet there are other interpretations, proposing a stronger role of citizens in decision making processes.

The need to include citizens more widely and more directly is a common goal in Western democracies today. States and their institutions are struggling with decreasing trust and acceptance. Furthermore, technocratic decisions on high-risk technologies are perceived as having little legitimacy. Participation and proceduralisation are the keywords here. In 1994, the Finnish Act on the Environmental Impact Assessment Procedure came into force. In its first section, the aims of the EIA Act are defined as

"to further the assessment of environmental impact and consistent consideration of this impact in planning and decision making and at the same time to increase the information available to citizens and their opportunities to participate"

Finland's accession to the EU required the implementation of the Environmental Impact Assessment Directive. In Finland, the discussion during the making of the law was characterised by doubts whether this procedure would provide any additional benefit to existing legislation, be it in terms of environmental protection or citizen participation. The then Minister of Justice Hannele Pokka understood the law as a mere "gesture towards citizens". Today, more than twenty five years later, environmental impact assessment procedures are highly professionalised, especially in the context of large scale energy projects. Comparing the aims of the Act with the actual procedures, I inquired: In what is the public encouraged to participate in? What kind of opportunities are offered to the public, and how are those opportunities received? Who is the public, and who participates? How is their

input used in the process of decision making? What are the known and what are the implicit goals of their participation? Do participatory processes increase acceptance of decisions and decision making institutions?

If you take a closer look at academic, political and management debates, you find one pressing question abound: what makes a good participatory process? The answer depends on how the above mentioned questions are being answered in the first place. Who? When, for what purpose?

In this context we usually talk about what citizens expect of a good participatory process, for instance in terms of perceived procedural fairness. However, I would like to raise attention to the expectations citizens are confronted with in siting procedures. Here I claim that the social and political sciences have had a great impact on the conceptualisation of what makes a politically mature citizen.

Many scholars argue that citizens should strive for a rational, or reasonable discourse, thus veiling their own interest, history, and needs. Consensus will be reached, it is argued, if an adversarial style, or partisanship can be avoided. This understanding fits well with the image cultivated by Finns of being realist pragmatists. Yet, as Professor Moisio from the University of Oulu argues, this is a “specific rhetorical strategy, a way of framing political arguments”. I argue that this rhetorical strategy has a strong influence on planning and assessment processes. The result is that political argument with the public is avoided, yet what citizens often want to engage with, is exactly what they are excluded from. One may want to discuss the question: Do we want to have more nuclear power? What are the ethical implications of producing nuclear waste? But we are forced to focus on questions of local impact and relevance, such as: What are acceptable levels of noise during the time of construc-

tion? Following the impact assessment, citizens’ opportunities to participate are highly limited.

Empirically, I decided to focus on nuclear and hydro power projects for specific reasons, which lie in their mutual dependence in the Finnish context. In the prospect of nuclear expansion, industrial lobbies call for the abolishment of a law that protects rapids of to date unharnessed river stretches in Finland, arguing that there is a need to match the steady production of electricity by nuclear power on the supply side and fluctuating consumption on the demand side. Hydro power is easily adjustable and – in terms of CO₂ emissions – the least polluting option.

Along these lines of argument, a new proposal had been submitted in 2008 that suggested the building of a water reservoir at Kollaja, around seventy kilometres to the East of Oulu. The plan proposed the diversion of much of the Ii River’s flow along a forty kilometre stretch that features protected rapids in the area of Kipinä. In the end, the proposal was rejected by the coordinating authority not so much because of the protected rapids, but because the protection of adjacent Natura2000 areas could not be guaranteed. While the law that protects the rapids in Kipinä is solely Finnish regulation, Natura2000 areas are part of a EU initiative. Following the rejection of the proposal the company that had proposed the reservoir promised to submit yet another, revised and improved proposal soon.

The recent proposal for a reservoir at Kollaja has had many local protestors who refused to participate in the environmental impact assessment. They considered the procedure to be illegitimate because it ignores environmental protection of the area and, for reasons of procedural conduct, they deemed the process illegal. They further referred to an assessment that was conducted in the 1980s, which had produced a comprehensive, reliable

study of the reservoir's potential impact on the area. Beyond its scientific thoroughness, the earlier inquiry is today regarded as highly inclusive in comparison with the more recent assessment. Importantly, the inquiry in the 1980s preceded the Act on the Environmental Impact Assessment Procedure, which came into force in 1994. At this point, I may remind you of the aims of the Act I cited a moment ago and pose the question, has the legal inscription of public participation improved procedures?

In the case of assessment and planning procedures preparing the decision making on nuclear power, the same questions remain unanswered: Who is encouraged to participate? In what? For which purpose? Participatory procedures are generally characterised by a high degree of professionalization and an international exchange over best practices. Their local adaptation is usually smooth thanks to the expertise of consultants who possess twenty five years of experience in communicating risk issues with the public.

At the same time as big consultancies establish themselves as indispensable facilitators of assessment and planning procedures, the role of public institutions decreases. Equipped with little financial and human resources, environmental officials as representatives of the coordinating authority are rarely in direct contact with citizens.

In my thesis, I argue that this has consequences in the long term. Especially considering the problem of diminishing trust in public institutions, increasing absence of those who have a political mandate hardly solves the problem. Citizens wish their politicians and executives to be accountable for the decisions they make. To be accountable, they must be there, visible, in the first place. To represent their constituencies, they must be approachable, too.

As procedure making and implementation have silently been handed over to private businesses, siting processes have become smoother. However, fundamental problems of lack of trust and legitimacy may not be resolved. Moreover, the notion of decision making for the overall good of society becomes hollow.

In his book "Reflexive Democracy: Political equality and the Welfare State" Kevin Olson draws different conclusions for decision making in a welfare society. Taking the making of laws as an example, Olson argues that citizens should not be the passive recipients of the laws that will subsequently govern them, but that they should be involved in their making. If you wonder how this could possibly be done in practice I recommend you to read his book. Adapting his argument to my study, I argue that citizens should be involved in the making of procedures in order to make them meaningful. Based on the finding that assessment and planning procedures are also standardised across nations, I further argue for a flexible handling of procedures, thus allowing for their local adaptation.

As a last point I would like to raise attention to the issue of repeated assessment processes, as the community of Pudasjärvi experiences the submission of revised proposals for a Kollaja reservoir regularly. As there is no guarantee that planning will come to an end as long as companies seek investment, the impact of impact assessments should be taken into account. Residents may become tired of assessment cycles and wish for an unwanted project to be realised in order to be left in peace.

UUTISIA

Tutkimuksia luontoperusteisten elinkeinojen ympäristöpoliittisista haasteista Lapissa

Jarno Valkonen

Pertti Rannikko aavisteli taannoin, että pitkälle teollistuneissa maissa kuten Suomessa eletään parhaillaan luonnonvarojen käytössä siirtymäkautta teollisesta myöhäisteolliseen aikaan. Hänen mukaansa tämä näkyy siinä, että teollisen luonnonkäytön rinnalle ja haastajaksi on noussut muita, pääasiassa aineettomiin hyötyihin perustuvia luonnon käyttömuotoja. Luonnonympäristöt eivät ole enää vain teollisuuden raaka-aineaittoja, vaan kulutuksen ja virkistäytymisen paikka, ja luonnossa liikkujakin on yhä useammin vapaa-ajan asuja, metsästäjä, kalastaja, retkeilijä tai turisti. Viime vuosina luonnonvarapolitiikassa on kuitenkin tapahtunut hyvin monen suuntaisia kehityskulkuja. Luonnonvarojen intensiivistä käyttöä korostavat kehityspiirteet ovat nousseet uudella ryminällä luonnonvarapolitiikan keskiöön ja myös perinteiset luontoperusteiset elinkeinot, kuten poronhoito ja marjastus, ovat joutuneet uusien haasteiden eteen.

Viime vuonna Lapin yliopistossa tehtiin useita yhteiskuntatieteellisen ympäristötutkimuksen alan tutkimuksia luontoperusteisten elinkeinojen nykytilasta ja muutoksista Lapissa. *Porotalouden hyvinvointi ja tulevaisuuskuvat eteläisissä paliskunnissa* – hankkeessa selvitettiin Hallan, Näljängän, Hossalrnnin ja Kalliovuoman paliskuntien poronhoitajien työtä, jaksamista ja tulevaisuutta. Selvitys osoitti, miten EU:n suurpetoeläinpolitiikan seurauksena paliskuntien taloudellinen tilanne on radikaalisti muuttunut: kyseisten paliskuntien tulonmuodotuksesta jo yli puolet tulee petovahinkokorvauksista. Tällä on puolestaan ollut merkittävä vaikutus

paliskuntien toimintaan, porotalouden käytänteisiin ja poronhoitajien jaksamiseen. Antti Pakkasen ja Jarno Valkosen tekemä esiselvitys on luettavissa osoitteessa: <http://www.petohanke.fi/>.

Jarno Valkonen ja Pekka Rantanen tutkimusavustajineen puolestaan selvittivät ulkoasiainministeriön tilauksesta thaimaalaisten metsämarjanpoimijoiden tilannetta Suomessa ja varsinkin siitä näkökulmasta, miten poimijoiden asemaa voitaisiin parantaa. Hankkeen taustalla oli Suomessa viime vuosina kasvanutta keskustelua nostattanut kysymys kaupallisen luonnonmarja-alan toiminnasta ja etenkin ulkomaalaisten kausityöläisten asemasta. Tutkimusta varten tehtiin kenttätöitä sekä Thaimaassa että Suomessa. Joulukuussa 2011 julkaistussa loppuraportissa avataan thaimaalaisten metsämarjanpoiminnan ilmiökenttä tarkastelemalla sen syytekijöitä ja kehitystä, poimijoiden rekrytointiprosesseja Thaimaasta Suomeen, poimijoiden majoitus- ja työskentelyolosuhteista Suomessa, poimintatyön luonnetta, poimijoiden näkemyksiä marjanpoiminnasta sekä ulkomaalaisten poimijoiden asemaa Ruotsissa. Raportti on ladattavissa ulkoasiainministeriön sivuilta osoitteesta: <http://formin.finland.fi/public/download.aspx?ID=88464&GUID={33EAB400-3CF7-4B9D-9AB3-84C5EE8FE8D8}>

Viime vuoden lopulla ilmestyi myös Jarno Valkosen tutkijatohtoriprojektin ”loppuraportti”, *Palvelutyön taito* (Vastapaino, 2011). Kirjassa pureudutaan kaupallisen luontomatkoilun palvelutoimintaan ja työhön tutkimalla safaripaiden työtä, toimintaa ja käytäntöjä Suomen Lapissa. Tutkimuksessa piiryy kuva safariturismista aineettomana palvelutaloutena, joka perustuu luonnon vetovoimaan, suuntautuu luonnonympäristöihin ja toteutuu luonnossa. Läpeensä luontoperusteisena toimintana safariturismi on myös kauttaaltaan luonnosta riippuvainen: luonto ja sen elementit ja prosessit ovat sisäinen osa palvelutuotantoa asettaen mer-

kittäviä vaateita palvelutuotannosta vastaavan safarioppaan työlle, osaamiselle ja selviytymiselle. Tutkimuksessa kysytäänkin muun muassa sitä, millainen merkitys usein ympäristöllisiksi ajatelluilla asioilla – luonnolla, sääoloilla, teknisillä välineillä, eläimillä – on palvelutyön taitajan toimenkuvan ja työtehtävien vaatimusten muotoutumisessa.

Ympäristötietotalo - uusi ympäristöalan tutkimuskeskus Oulussa

Timo P. Karjalainen

Oulun yliopiston suojiin avattiin viime syyskuussa Ympäristötietotalo, joka on viiden tutkimusorganisaation muodostama tutkimuskeskus. Taloon ovat sijoittuneina Oulun yliopiston Thule-instituutti, Riista- ja kalatalouden tutkimuskeskus, Suomen ympäristökeskus, Metsäntutkimuslaitos ja Maa- ja elintarviketalouden tutkimuskeskus. Kokoontuminen yhteisiin tiloihin perustuu yli kymmenen vuotta sitten laadittuihin ympäristö- ja luonnonvara-alan toimijoiden yhteistyötavoitteisiin, joilla käynnistettiin Pohjoisen ympäristötutkimuksen yhteistyöverkoston, NorNet (<http://www.nornet oulu.fi/>), toiminta. Yksi näistä tavoitteista oli yhteisten tilojen löytäminen Oulusta.

Tällä hetkellä tutkimuksen teemoina ovat laajalti ympäristö- ja luonnonvara-ala: luonnon monimuotoisuuden tutkimus, luonnonvarojen hallinta, ympäristötalous ja ihminen-ympäristösuhteet pohjoisilla alueilla. Merkittäviä teemoja on vesien tilan tutkimus ja seuranta, rakennettujen jokien problematiikka, metsien monimuotoisuus, riista- ja kalakantojen elinvoimaisuus, talouden resurssitehokkuus sekä globaalimuutokset, ilmastohistoria, väestön hyvinvointi ja tieteidenväliset menetelmät.

Talossa toimii neljä yhteisprofessoria Oulun yliopiston ja tutkimuslaitosten välillä. Kaikkiaan henkilöitä

talossa on 140, joista tutkimustyötä tekeviä lähes kaikki. Eri laitosten yhteisiä tutkimus- ja kehittämishankkeita talossa on meneillään yli kaksikymmentä ja uusia hankkeita valmistellaan jatkuvasti kansainvälisille ja kansallisille rahoittajille. Talossa toimivien yhteistä tekemistä edistetään tutkijoiden torstaiseminaareilla sekä yhteisillä johto- ja virkistysryhmillä.

Uusimpana toimintamuotona talossa on juuri aloittanut ympäristö- ja energia-alan innovaatiokeskittymä, jossa edistetään alueen korkeakoulujen, elinkeinoelämän, suurteollisuuden sekä tutkimuslaitosten tiivistä ohjelmapohjaista yhteistyötä.

”Asettuminen ympäristötietotaloon vaikuttaa jo nyt, vajaan vuoden yhteiselon jälkeen RCTL:n tutkimukseen. Monitieteinen yhteistyö muiden tutkimuslaitosten ja yliopiston kanssa on jo käynnissä ja tuottaa hedelmää, mutta yhteistyö varmasti vain vahvistuu kun oikein vauhtiin päästään. Ympäristö- ja luonnonvaratutkijoiden kriittistä massaa on nyt runsaasti saman katon alla, ja tästä vahvasta yhteenliittymästä uskon kaikkien osapuolten hyötyvän”, toteaa RCTL:n tutkimusprofessori Jaakko Erkinaro.

Yhteiskuntatieteellisen ympäristötutkimuksen asema vahvistumassa Jyväskylän yliopistossa

Tapio Litmanen

Yhteiskuntatieteellisen ympäristötutkimuksen asema Jyväskylän yliopiston yhteiskuntatieteiden ja filosofian laitoksella vahvistuu. Laitoksen strategian uudistamisen yhteydessä päädyttiin kolmeen tutkimuskärkeen, jotka ovat (1) moraalinen ja poliittinen toimijuus, (2) kestävä sosiaaliset muutospro-

sessit ja (3) muuttuva hyvinvointi. Yhdistävä tekijä näissä on kansalaisuuden ja osallisuuden teema.

– Tutkimuksen painopistealana ”Kestävät sosiaaliset muutosprosessit” kokoaa yhteen laitoksen eri oppiaineissa tehtävää tutkimusta. Erityisesti tämän tutkimuksen edistämisestä vastaavat yhteiskuntapolitiikka, sosiologia, kulttuuripolitiikka ja kehitystyön tutkimus. Tutkimustarpeen nähdään perustuvan sosiaaliin ja yhteiskunnallisiin muodonmuutoksiin, joissa ekologisten ja taloudellisten kysymysten lisäksi tärkeitä ovat moninaiset sosio-kulttuuriset, sosio-tekniiset ja sosio-taloudelliset taustatekijät. Nykyaikaisia yhteiskuntia onkin tutkittava uudenaikaisin käsitteellisin, teoreettisin ja menetelmällisin työkaluin, toteaa laitoksen varajohtaja, professori Terhi-Anna Wilska, jonka erityisalana on muun muassa kulutussosiologia.

Muutamia konkreettisia tutkimusaloja, joissa YFI-laitoksella on jo korkeatasoista tutkimuksellista näyttöä, ovat esimerkiksi

- kulutuksen ja elämäntapojen tutkimus
- kestävien elinympäristöjen, teknologioiden ja tilallisten kysymysten tutkimus
- ympäristöriskien ja ilmastomuutoksen tutkimus
- kehityksen, epätasa-arvon ja sosiaalisten innovaatioiden tutkimus
- kulttuurinen kestävyden tutkimus
- sosiaali- ja kulttuuripalveluiden saavutettavuus ja osallistumisen tutkimus
- työn ja kestävä talouden tutkimus

– Nopeat yhteiskunnalliset muutokset tuottavat sekä aiottuja että ei-aiottuja seurauksia. Sen vuoksi on tärkeää kokonaisvaltaisesti arvioida, ei ainoastaan kaikkein ilmeisempiä muutoksen seurauksia, vaan myös analysoida kestäviä sosiaalisia muodonmuutoksia ennen ja jälkeen muutoksien. Pohjoismaisten perinteiden mukaisesti tärkeä strateginen tavoite on rakentaa sosiaalista koheesiota ko-

hentamalla sosiaalista tasa-arvoa, painottaa laitoksen professori Marja Järvelä, joka on vast’ikään valittu Ympäristöministeriön asettaman Ilmasto-paneelin jäseneksi.

Yhteiskunnallisten muutosprosessien tutkimukseen erikoistunut Yhteiskuntatieteiden ja filosofian laitoksen vahvuuksia ovat tutkimuksen korkea laatu, hyvä kansainvälinen maine, aktiivinen osallistuminen yhteiskunnalliseen keskusteluun, kannustava ympäristö ja opiskelijatytyväisyys. Kotimaisessa tuloksellisuusarvioinnissa 2011 laitos arvioitiin lukuisilla kriteereillä Suomen yhteiskuntatieteiden laitoksista parhaaksi. Laitoksella työskentelee yli sata opettajaa ja tutkijaa. Perustutkinto-opiskelijoita on noin 1500 ja jatko-opiskelijoita yli 200. Laitos tarjoaa opetusta filosofiassa, valtio-opissa, sosiologiassa, yhteiskuntapolitiikassa, sosiaalityössä ja sukupuolentutkimuksessa. Näiden lisäksi eri pääaineiden tutkintoja voi suorittaa kansalaisyhteiskunnan asiantuntijuuden, kulttuuripolitiikan ja Development and Cooperation maisteriohjelmassa.

Tutkimuksen osalta laitos on monitieteinen ja kansainvälisesti laajalle verkostoitunut. Laitoksella on myös kaksi huippututkimusyksikköä: Poliittinen ajattelu ja käsittemuutokset sekä Filosofisen psykologian, moraalien ja poliittisen tutkimuksen huippuyksikkö.

TULEVIA TAPAHTUMIA

Markku Oksanen

Yhteiskuntatieteellisen ympäristötutkimuksen seura (YHYS ry) Environmental Justice and New Metaphors. International Colloquium 22-23 November 2012. University of Turku.

Theories of justice can be broadly characterized by two features -- by the measure or focus of justice and by the (measuring) rule or principle. For example, in utilitarianism the measure is utility and the rule is maximization; in Rawls's theory of justice the measure is primary goods and the rule (in the case of income) is maximin; in liberal egalitarianism, the measure is resources or opportunities for welfare and the rule is equality; in Amartya Sen's capability approach the measure is capabilities, whereas the rule can vary from one situation to another. By and large the debate on theoretical issues of justice focuses on the right or most justified measure and/or rule.

When we think about environmental justice, however, it might be that none of the proposed measures suitably characterizes what we owe to future generations or to nonhuman forms of life. Or, it is possible that we need a more detailed characterization of the measures to adequately define justice between generations. Setting aside the issue of what -- utility/welfare, primary goods, resources, capabilities -- should be the measure of environmental or ecological justice let us focus on the more detailed aspects of environmental justice that might contribute to the various measures. Out of these considerations, new and expanded ways of conceptualizing justice have emerged. These new expressions include

- 'ecological space'
- 'ecological debt'
- 'extinction debt'
- 'ecological footprint'
- 'carbon footprint'
- 'water footprint'

It is striking that these measures are metaphorical in a certain sense. The purpose of the colloquium is to take a closer look at these new measures of justice.

Invited keynote speakers:

Dr. Gert Goeminne, Bryssels & Ghent
http://users.telenet.be/gertgoeminne/Homepage/Gert_Goeminne.html

Dr. Kerri Woods, York, UK (from September, 2012, Leeds University)
<http://www.york.ac.uk/politics/our-staff/kerri-woods/>

Associate Professor Brendon Larson, Waterloo, Canada
<http://www.environment.uwaterloo.ca/ers/faculty/blarson/larsonmoredetails.htm>

A Call for Workshops will be posted in June, and a Call for Papers in August/September.

Organisers:

Marko Ahteensuu, Public Choice Research Centre
Kaisa Herne, Political Sciences
Sanna Joronen, Philosophy
Anne Kumpula, Environmental Law
Markku Oksanen, Philosophy